

Arrest

nr. 216 126 van 31 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 september 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 oktober 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VAN DOREN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 juni 2017 dient verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name als broer van mevr. A.S., met de Nederlandse

nationaliteit. Op 21 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 9 maart 2018 dient verzoeker wederom een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met als broer van mevr. A.S., met de Nederlandse nationaliteit.

Op 7 september 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 september 2018. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.03.2018 werd ingediend door:

Naam: A.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1986

Geboorteplaats: Al Hoceima

Identificatienummer in het Rijksregister (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 09.03.2018 voor de tweede maal gezinshereniging aan met zijn zus, zijnde A. S., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 01.06.2016, 01.07.2016, 01.08.2016, 05.09.2016, 03.10.2016, 02.11.2016, 02.12.2016, 03.01.2017, 03.02.2017, 01.03.2017 en 03.04.2017

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 27.06.2017 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 21.12.2017.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- 'certificat de célibat' n°23 dd. 22.01.2018 op naam van betrokkene

- 'certificat administrative' n°167 dd. 18.01.2018 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene tot voor zijn vertrek uit Marokko op 26.05.2017 (deze exacte datum klopt niet met de gegevens van het administratief dossier van betrokkene) woonachtig was op het adres '(...) Tanger'; bijbehorende verklaring op eer vanwege de referentiepersoon dd. 15.01.2015; bijbehorend schrijven A(...) dd. 17.01.2018 gericht aan de echtgenoot van de referentiepersoon; bijbehorende eigendomsakte dd. 26.07.2004 op naam van de referentiepersoon en haar echtgenoot: uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene voor zijn vertrek uit Marokko woonachtig was in een

eigendom van de referentiepersoon en haar echtgenoot. Echter, deze vaststelling heeft echter niet automatisch tot gevolg dat betrokkene ook onvermogen en/of ten laste was van de referentiepersoon.

- 'attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2018/2017' n°3888/18 dd. 12.02.2018: echter, uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt enerzijds dat dergelijke attesten steeds worden afgeleverd op basis van een verklaring op eer van betrokkene, en anderzijds dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijk attest niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). Louter dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- 'certificat administrative' n°159 dd. 12.02.2018 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene op datum van het attest geen belastbare inkomsten of belastbare onroerende goederen bezit in Beni Boua-yach: echter, niet alleen heeft dit attest betrekking op de situatie in februari 2018, op een ogenblik dat betrokkene reeds in België verbleef, ook blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens dat betrokkene voor zijn vertrek uit Marokko woonachtig was in Tanger. Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- arbeidsovereenkomst dd. 30.08.2010 op naam van de referentiepersoon; bijlage dd. 01.01.2016

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 27.06.2017 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Er dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 20.09.2007 ononderbroken in België woont. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging, of een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende, werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon en de overige gezinsleden niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert juni 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de zus van betrokkene zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de

referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het preciaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 47/1 en 62 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"De bestreden beslissing stelt dat verzoeker met de voorgelegde documenten onvoldoende heeft bewezen dat hij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat hij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Echter, gezien het geheel van overtuigende voorgelegde documenten is het kennelijk onredelijk van verwerende partij om in deze zin te oordelen. Minstens kan uit de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende worden begrepen waarom de documenten niet volstaan en heeft verwerende partij hierdoor niet voldaan aan haar motiveringsplicht.

Ten eerste stelt verwerende partij over de voorgelegde bewijzen van geldstortingen van de referentiepersoon aan verzoeker dat deze al werden voorgelegd bij een eerdere aanvraag en verwijst verwerende partij naar de motivering in de vorige weigeringsbeslissing.

In de vorige weigeringsbeslissing (bijlage 20 van 21 december 2017) oordeelde verwerende partij dat "de bedragen van deze geldstortingen te beperkt zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud."

De geldstortingen hebben betrekking op de periode juni 2016 t.e.m. april 2017 en werden maandelijks uitgevoerd. In totaal schreef de referentiepersoon 19.026,28 dirham over aan verzoeker over een periode van 11 maanden. Dit is 1729,66 dirham of 158,67 euro per maand.

Wanneer zou worden aangenomen dat dit bedrag naar Belgische normen onvoldoende is om te kunnen voorzien in iemands levensonderhoud, betekent dit nog niet dat dit ook zo is naar Marokkaanse normen. Verwerende partij moet de Marokkaanse levensstandaard en prijzen in rekening brengen om te kunnen oordelen welk bedrag nodig is om in het land van herkomst, in casu Marokko, in het levensonderhoud te kunnen voorzien. Uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij dit gedaan heeft of blijkt waarop verwerende partij zich baseert om dit bedrag als 'te beperkt' te beschouwen. Uit beschikbare landeninformatie zoals een rapport van Oxfam (dat verwerende partij gemakkelijk kan consulteren) blijkt nochtans dat de helft van de Marokkaanse bevolking kan rondkomen van 966 dirham per maand, (stuk 2) Wanneer we ervanuit gaan dat verzoeker een gemiddelde Marokkaan is, was de maandelijks 1729,66 dirham die hij van zijn zus ontving dus wel degelijk voldoende om van te leven. Bovendien, en dit lijkt belangrijker, moet het bedrag van de geldstortingen worden bekeken in het licht van de overige voorgelegde documenten. In de bestreden beslissing erkent verwerende partij zelf dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat verzoeker in Marokko woonachtig in een huis dat eigendom was van de referentiepersoon en haar echtgenoot. Aangezien verzoeker mocht wonen in het huis van zijn zus, moest hij van het maandelijks geld dat hij ontving geen onderdak betalen. Daarom was de 1729,66 dirham per maand zeker voldoende.

De documenten met betrekking tot de eigendom van de woning waar verzoeker in Marokko woonde, werden niet voorgelegd bij de vorige aanvraag tot gezinshereniging van verzoeker. Verwerende partij kan dus niet zomaar verwijzen naar de motivering in de vorige beslissing.

Ten tweede legde verzoeker een "attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2018/2017 n°3888/18" voor. Dit attest toont aan dat verzoeker in het jaar 2017-2018, dus voorafgaand aan de

aanvraag gezinshereniging, niet over enig inkomen beschikte en in Marokko daarom geen belastingen moest betalen.

Verwerende partij stelt hierover in de bestreden beslissing: "uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt enerzijds dat dergelijke attesten steeds worden afgeleverd op basis van een verklaring op eer van betrokkene, en anderzijds dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijk attest niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). Louter dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene."

Ook hier moet opnieuw worden benadrukt dat verwerende partij de voorgelegde documenten in zijn geheel moet bekijken. Verzoeker heeft niet 'louter' met dit attest willen aantonen dat hij onvermogen is in zijn land van herkomst, maar met het geheel aan voorgelegde documenten, d.w.z. een bewijs dat hij alleenstaand is, bewijs dat in het huis van zus verbleef, maandelijks van haar geld ontving, dit attest én een attest dat stelt dat hij geen belastbare inkomsten of belastbare onroerende goederen bezit in zijn regio van herkomst.

Met betrekking tot het feit dat dit attest werd afgeleverd op basis van een verklaring op eer, merkt verzoeker op dat hij voor bewijzen vanuit zijn land van herkomst aangewezen is op de bewijzen die dit land verstrekt op de manier die dit land bepaalt. Verwerende partij kan onmogelijk verwachten dat verzoeker een document zou voorleggen dat niet wordt afgeleverd op basis van een verklaring op eer, wannéér dit de gangbare procedure in zijn land van herkomst is.

Verwerende partij herleidt de Marokkaanse verklaring op eer tot een rechtsfiguur zonder enige juridische waarde, terwijl zij hiertoe geen reden heeft en conform artikel 27 en 28 van het wetboek internationaal privaatrecht verplicht is de Marokkaanse akte te erkennen en er bewijskracht aan te verlenen.

Artikel 27 §1 WIPR voorziet: "Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid."

Artikel 28 WIPR voorziet: , . . .

"§ 1. Een buitenlandse authentieke akte strekt in België tot bewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid die de akte heeft opgesteld, indien zij tegelijk voldoet

1 ° aan de voorwaarden die deze wet stelt aan de vorm van de akten; en

2° aan de voorwaarden voor de echtheid ervan volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld.

*De vaststellingen gedaan door de buitenlandse overheid worden niet in aanmerking genomen voorzover zij een gevolg zouden hebben dat kennelijk onverenigbaar is met de * orde. openbare ... , .*

§ 2. Het tegenbewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid mag met alle bewijsmiddelen worden aangebracht."

Indien verwerende partij twijfelde aan de feiten die door de Marokkaanse overheid in het betrokken attest werden vastgesteld, kwam het conform §2 van artikel 28 WIPR aan verwerende partij toe het tegenbewijs te leveren, quod non.

Met betrekking tot het feit dat volgens verwerende partij niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden om het attest te bekomen en het attest bijgevolg niet zou uitsluiten dat verzoeker toch inkomsten heeft, wenst verzoeker te antwoorden dat van hem niet kan worden verwacht om een negatief bewijs te leveren. Verwerende partij geeft in de bestreden beslissing geen enkele indicatie van welke andere documenten zij verwacht om aan te tonen dat verzoeker over geen enkele inkomsten beschikt in Marokko. Het is voor verzoeker onmogelijk om aan te tonen dat hij geen andere inkomsten heeft. Het attest moet dan ook aanvaard worden, minstens als begin van bewijs. In samenlezing met de andere documenten kan het attest worden aanvaard als bewijs van onvermogenheid.

Uw Raad oordeelde reeds over een gelijkaardige situatie:

"La notion "d'être à charge" est une notion de fait qui n'est définie par aucune disposition légale dans le droit belge. Afin d'établir sa situation, la requérante a fourni une attestation rédigée par laquelle des tiers certifient sur l'honneur que la requérante recevait mensuellement des sommes d'argent au Maroc

de la part de sa fille. La partie défenderesse estime que les déclarations sur l'honneur ne sont pas suffisantes pour prouver qu'elle était à charge au moment de sa demande de séjour. Cependant, au vu de la situation, le Conseil n'aperçoit pas quel autre document aurait pu être fourni et la partie défenderesse ne formule aucune suggestion à cet égard. Même si ces documents peuvent être considérés comme insuffisants pour établir la situation de la requérante, force est de constater qu'ils constituent, à tout le moins, un commencement de preuve en telle sorte qu'il appartenait à la partie défenderesse d'expliquer de façon plus approfondie les raisons pour lesquelles, selon elle, ils n'établissent pas à suffisance la situation de la requérante." (CCE 28 avril 2008, nr. 10584.)

In een meer recent arrest oordeelt Uw Raad dat in dergelijke situatie geen negatief bewijs kan worden verwacht en dat verwerende partij zich - gezien het feit dat de situatie van 'ten laste' zijn betrekking heeft op een feitelijke situatie en gezien het gebrek aan wettelijke bewijsregeling - niet kennelijk onredelijk mag opstellen:

"2.10. In de nota met opmerkingen wijst de verwerende partij erop dat wat betreft het "ten laste" zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. De verwerende partij benadrukt dat zij over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt waarop de Raad een marginale wettigheidstoetsing uitoefent.

De Raad bevestigt dat de gemachtigde beschikt over een vrije feitenvinding en een ruime appreciatiebevoegdheid, maar onderstreept dat hij binnen deze appreciatiebevoegdheid moet handelen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie en de grenzen die daarin worden getrokken.

Teruggrijpend naar de arresten Jia en Reyes, waarnaar ook de verwerende partij verwijst in de nota, moet worden benadrukt dat de hoedanigheid van "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de descendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, par. 36). Het komt verzoeker dus toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. Daarbij moet niet worden aangetoond waarom er sprake is van afhankelijkheid noch waarom er een beroep wordt gedaan op materiële steun. Het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn (descendent), die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, aldus het Hof van Justitie (HvJ, 16 januari 2014, C-432/12, par. 23).

(...) 2.11. De gemachtigde beperkt zich in de bestreden verblijfsweigering tot de enkele vaststelling dat de voorgelegde attesten niet in aanmerking kunnen worden genomen als afdoende bewijs van onvermogen omdat zij niets zeggen over andere mogelijke bronnen van inkomsten en onvoldoende relevant zijn. Daaruit besluit de gemachtigde dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van zijn moeder. RvV X Pagina 7 Van verzoeker kan niet worden verwacht dat hij het negatieve bewijs levert van het feit dat hij in Suriname niet over een bepaalde uitkering of andere vormen van inkomsten zou genieten. Uit het arrest Reyes volgt dat dergelijk bewijs van onvermogen als 'bijkomend' moet worden beschouwd, in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd en het een verzoeker uiterst moeilijk kan maken om een verblijfsrecht te verkrijgen omdat het hem dwingt gecompliceerde stappen te ondernemen. Het Hof benadrukt dat wanneer een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen en dat bijkomend bewijs waarmee de descendent aantoonst tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn levensonderhoud te voorzien, niet meer mag worden vereist." (RvV 22 januari 2018, nr. 198 310.)

Ten derde heeft verzoeker ook een "certificat administrative n°159" van 12 februari 2018 voorgelegd dat bevestigt dat hij geen belastbare inkomsten of belastbare onroerende goederen in bezit heeft. Hierover stelt verwerende partij dat dit attest betrekking heeft op de situatie in februari 2018 en dus op een ogenblik dat verzoeker al in België verbleef en dat verzoeker woonachtig was in Tanger, terwijl het attest betrekking heeft op het gebrek aan inkomsten en onroerende goederen in Beni Bouayach. Daarom is

het attest volgens verwerende partij "niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging."

Echter, gezien verzoeker is geboren in Al Hoceima provincie, waarvan Beni Bouayach deel uitmaakt, en er geregistreerd staat, is hij verplicht zich in Marokko te richten tot deze administratie om dergelijke attesten van onvermogensheid te verkrijgen.

Dat het attest werd opgemaakt op 12 februari 2018 en een toestand beschrijft op dat moment, maakt het attest nog niet totaal irrelevant. Immers, het beschrijft een toestand van onvermogensheid voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging - wat van verzoeker verwacht wordt - en bovendien kan het feit dat hij in februari 2018 niet over enig inkomen of onroerend goed beschikte in zijn regio van herkomst, worden gezien als een begin van bewijs van onvermogensheid. In samenhang met de overige documenten kan het document wel degelijk dienstig zijn, in tegenstelling tot wat verwerende partij in de bestreden beslissing beweert.

Om al deze redenen is het kennelijk onredelijk van verwerende partij om te oordelen dat in casu verzoeker onvoldoende heeft bewezen dat hij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Minstens zijn de opgegeven redenen van verwerende partij onvoldoende opdat verzoeker zou kunnen begrijpen waarom de documenten niet volstaan en welke andere documenten dan van hem verwacht zouden worden.

De materiële motiveringsplicht schrijft voor: "dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn." (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)". Aangezien aan deze voorwaarden niet is voldaan, is de materiële motiveringsplicht geschonden.

Door geen rekening te houden met het geheel van voorgelegde documenten, is verwerende partij onzorgvuldig te werk gegaan.

Om al deze redenen schendt verwerende partij de vermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder het volgende:

"Verzoeker stelt een schending voor van artikel 47/1 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat hij heeft aangetoond dat hij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat hij in het land van herkomst ten laste was. Hij meent dat de Marokkaanse levensstandaard en prijzen in rekening dienden te worden gebracht om te kunnen oordelen welk bedrag nodig is om in het land van herkomst, in het levensonderhoud te kunnen voorzien. Uit de stukken zou niet blijken dat dit gedaan werd. Volgens hem blijkt uit een rapport van oxfam dat de helft van de Marokkaanse bevolking kan rondkomen van 966 dirham per maand. Het bedrag van de geldstortingen diende volgens hem ook te worden bekeken in het licht van de overige documenten. Hij toonde zo aan dat hij mocht wonen in het huis van zijn zus, waardoor hij geen onderdak diende te betalen. Die documenten zouden bij een vorige aanvraag niet zijn voorgelegd, waardoor niet zomaar verwezen kon worden naar een vorige beslissing. Met het attest 'revunu global 2018/2017' zou hij niet enkel hebben willen aantonen dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst, maar ook dat hij alleenstaand is, dat hij verbleef in het huis van zijn zus, ook van haar geld ontving en dat hij geen andere belastbare inkomsten of goederen heeft in zijn herkomstland. Het zou van hem onmogelijk verwacht kunnen worden dat hij een document zou voorleggen dat niet wordt afgeleverd op basis van een verklaring op eer, wanneer dit de gangbare procedure is in zijn land van herkomst. De Marokkaanse akte zou op grond van de artikelen 27 en 28 WIPR verplicht moeten worden erkend. Het zou niet kunnen verwacht worden een negatief bewijs te leveren en verwijst hiervoor naar arrest nr. 198.310 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Volgens hem beschrijft het attest van 12/2/2018 de situatie van voor zijn aanvraag gezinshereniging en geldt het als een begin van bewijs van onvermogen nu daaruit blijkt dat hij in februari 2018 niet over inkomsten heeft beschikt.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker d.d. 9 maart 2018 een tweede aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende als broer van mevr. A. S., met de Nederlandse nationaliteit. Hij diende derhalve te voldoen aan de voorwaarden zoals omschreven in artikel 47/3 §2 van de vreemdelingenwet en aan te tonen dat hij ten laste was van de Unieburger of deel uitmaakte van het gezin.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker de volgende documenten overmaakte ter staving van het ten laste zijn:

- Bewijzen geldstorting;
- Certificat administratif d.d. 18/01/2018 waaruit blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de datum van 26/05/2017 verbleef te "(...)" en als beroep werd weergegeven "salarié";
- Attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2018/2017 d.d. 12/2/2018, waaruit blijkt dat dit attest werd opgesteld op vraag van verzoeker en dat hij geen inkomsten zou hebben;
- Attestation du revenu 16/6/2017.

Verzoeker betwist niet dat de bewijzen van de geldstorting reeds werden overgemaakt in het kader van een vorige aanvraag van een verblijfskaart en dat daaromtrent werd geoordeeld dat die bedragen beperkt zijn om aanvaard te kunnen worden en dat niet wordt aangetoond dat verzoeker op die bedragen was aangewezen om te voorzien in zijn levensonderhoud. Indien verzoeker dergelijke storting opnieuw wenst voor te leggen in het kader van een nieuwe aanvraag, komt het ook aan hem toe om aan te tonen dat hij hierop wel zou zijn aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Volgens hem gebeurde dit doordat hij ook andere stukken heeft voorgelegd, met name het 'certificat administrative', waaruit zou blijken dat hij woonachtig was in de eigendom van de referentiepersoon waardoor hij geen huur diende te betalen en waardoor hij wel degelijk in staat was om zich met de geldstorting te voorzien in zijn levensonderhoud. Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat het aan verzoeker toekomt het bewijs te leveren van het feit dat hij zou zijn aangewezen op de storting van de referentiepersoon, quod non. Verzoeker gaat hieraan volledig voorbij.

Vervolgens dient opgemerkt dat m.b.t. het 'certificat administrative' terecht werd opgemerkt in de bestreden beslissing dat hieruit enkel kan worden afgeleid dat verzoeker voor 26/05/2017 voorafgaand aan de datum van 26/05/2017 verbleef te "(...)". Er werd wel degelijk rekening gehouden met de bijkomende stukken waaruit blijkt dat hij woonachtig was in de eigendom van de referentiepersoon en echtgenoot. Het is echter geenszins kennelijk onredelijk om te oordelen dat uit dat gegeven niet kan worden afgeleid dat verzoeker ook effectief ten laste was van de referentiepersoon. Bovendien blijkt uit het 'certificat administrative' dat als beroep werd weergegeven "salarié", waardoor kan worden aangenomen dat hij wel degelijk inkomsten zou hebben verkregen, wat dan weer wordt ontkend door verzoeker in zijn verzoekschrift. Gelet op de inhoud van het attest kan verzoeker niet voorhouden als zou het bestuur hebben moeten vaststellen dat er sprake is van ten laste vallen van de referentiepersoon.

Nu verzoeker niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn geweest in zijn land van herkomst, toont hij ook niet aan dat hij effectief ten laste was van de referentiepersoon en derhalve afhankelijk was van de overschrijvingen om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien.

"Uit voormelde motieven blijkt duidelijk dat de bewijzen van geldstorting niet aanvaard kunnen worden als bewijs van het in het land van herkomst ten laste zijn van de referentiepersoon doordat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn zodat niet afdoende is aangetoond dat de verzoekende partij effectief op deze bedragen aangewezen was om in haar levensonderhoud te voorzien. De eventuele gegrondheid van kritiek op een overtoollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing." (RVV, arrest nr. 207.458 d.d. 31 juli 2018)

T.a.v. het 'attestation du revenu global' kon de verwerende partij niet anders, gelet op de bewoordingen «attestation délivrée à l'intéressé, sur sa demande, pour servir et valoir ce que de droit», dan vaststellen dat het gaat om een attest dat afgeleverd werd op vraag van verzoeker op basis van zijn verklaringen en het derhalve een verklaring op eer betreft. Het gaat geenszins om een buitenlandse authentieke akte waarvan de inhoud niet mag worden beoordeeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in arrest nr. 207.458 d.d. 31 juli 2018 m.b.t. de attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van de verzoekende partij onder meer wat volgt:

"De verzoekende partij betwist niet dat het voorgelegde document 'attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2017/2016' werd opgesteld op basis van haar verklaring op eer. Het is niet omdat het attest uitgaat van de overheid en een 'officieel attest' is dat de erin vermelde informatie zonder meer correct is nu uit het document blijkt dat het werd opgesteld op basis van een verklaring op eer van de verzoekende partij. Waar de verzoekende partij stelt dat het feit dat het attest werd opgesteld op haar

vraag, niet betekent dat zij dit zomaar naar believen kan aanpassen, dat uit het document blijkt dat dit effectief hetgeen is dat als basis dient voor de belastingen, gaat zij er aan voorbij dat haar niet tegengeworpen wordt dat het document werd opgesteld op haar vraag. De verwerende partij aanvaardt het voorgelegde document niet als bewijs van onvermogen daar uit het document blijkt dat het gaat om een verklaring op eer en dat het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat uit het attest haar exacte inkomsten blijken nu blijkt dat dit document effectief de basis is voor de belastingen en niet zomaar naar believen kan worden aangepast, daar, zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing, het attest is opgesteld op grond van een verklaring op eer. De verzoekende partij betwist voormeld motief niet. Voormeld motief dat het voorgelegde document niet als bewijs van onvermogen kan aanvaard worden daar uit het document blijkt dat het gaat om een verklaring op eer en dat het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, is een voldoende schragend motief waarom het voorgelegde document niet kan dienen als bewijs van onvermogen, minstens toont de verzoekende partij niet aan dat het foutief of kennelijk onredelijk is het voorgelegde document niet te aanvaarden als bewijs van onvermogen daar uit het document blijkt dat het gaat om een verklaring op eer en dat het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het motief dat ook uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat dergelijke attesten steeds worden afgeleverd op basis van een verklaring op eer van de betrokkene en dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden, betreft dan ook een overtollig motief. Waar de verzoekende partij nog stelt dat zij graag geweten had waaruit precies blijkt in het administratief dossier dat dergelijke attesten steeds worden afgeleverd op basis van een verklaring op eer van betrokkene en dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden, dat zulks niet wordt toegelicht, betreft deze argumentatie aldus kritiek op een overtollig motief. De eventuele gegrondheid van kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.(...)”

Waar hij stelt dat het attest van 12/2/2018 de situatie van voor zijn aanvraag gezinshereniging beschrijft en geldt als een begin van bewijs van onvermogendheid nu eruit zou blijken dat hij in februari 2018 niet over inkomsten heeft beschikt, dient opgemerkt dat verzoeker eraan voorbijgaat dat hij in februari 2018 reeds in België verblijft, zodat in de bestreden beslissing m.b.t. het attest terecht werd gemotiveerd dat hij op dat ogenblik reeds in België verbleef en het attest dan ook niet relevant is in het kader van de aanvraag gezinshereniging. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van een verkeerde voorstelling van feiten en evenmin dat bepaalde elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen ervan.

Het eerste middel is niet ernstig.”

2.3 Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet aantoonde deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon en ten laste te zijn van de referentiepersoon. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens,

of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing rekening moet houden met de gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker betwist dat hij met de voorgelegde documenten niet afdoende heeft aangetoond ten laste te zijn van zijn zus in het land van herkomst. Hij wijst op de voorgelegde bewijzen van geldstortingen van juni 2016 tot en met april 2017, in combinatie met het feit dat hij in Marokko woonachtig was in het huis dat eigendom was van de referentiepersoon en geen onderdak diende te betalen.

Artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet bepalen niet onder welke voorwaarden een ander familielid kan worden beschouwd als zijnde 'ten laste' van de referentiepersoon die hij vervoegt. Deze artikelen vermelden wel dat het ten laste zijn dient te gebeuren in het land van herkomst en dat de documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan kan het ten laste zijn bewezen worden met elk passend middel.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling ter zake is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenfinding en -appreciatie impliceren tevens dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad slechts een marginale wettigheidstoetsing uit.

Dienaangaande kan echter worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, 9 januari 2007, § 43, bevestigd in HvJ C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, 16 januari 2014) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder 'te hunnen laste' zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. Andere familieleden kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze in het land van herkomst materieel worden ondersteund door de referentiepersoon omdat ze, gezien hun economische en sociale toestand, niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien. Het komt verzoeker dus toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning, dit is een situatie van reële afhankelijkheid in het land van herkomst.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient *in concreto* te worden onderzocht. Hierbij dient nagegaan te worden of er sprake is van "een situatie van reële afhankelijkheid" van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia). Het bestuur kan derhalve vragen aan een vreemdeling die voorhoudt ten laste te zijn van zijn in België verblijvende familielid, burger van de Unie, dat overtuigingsstukken worden neergelegd waaruit blijkt dat hij in de periode onmiddellijk voorafgaand aan zijn afreis naar België materieel gesteund werd door dit familielid. Het is voorts niet kennelijk onredelijk dat het bestuur weigert een vreemdeling als "ten laste" te beschouwen wanneer deze vreemdeling in gebreke blijft om stukken over te maken, die met voldoende overtuiging kunnen aantonen, dat hij werkelijk 'ten laste' was.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient verzoeker aan te tonen dat reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, *in casu* zijn zus (materieel en/of financieel). Verzoeker dient aan te tonen dat deze vorm van 'ten laste zijn' significant en noodzakelijk is, in die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiele steun aangetoond te worden. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over 'ten laste zijn' gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling, die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk.

Verzoeker wijst op de voorgelegde stukken en meer bepaald het gebrek om deze stukken in combinatie te beoordelen.

In de bestreden beslissing wordt aangaande de voorgelegde bewijzen van geldstortingen het volgende gemotiveerd: *“Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging van 27 juni 2017 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 21.12.2017”*.

De Raad leest in de beslissing van 21 december 2017 aangaande de geldstortingen het volgende motief: *“de bedragen van deze geldstortingen te beperkt zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud.”*

Verzoeker betoogt dat in de vorige beslissing nog geen bewijs voorlag over het feit dat hij geen onderdak diende te betalen aangezien hij woonachtig was in het huis dat eigendom is van de referentiepersoon. De bedragen waren in het licht van de gratis woonst weldegelijk voldoende om in zijn levensonderhoud te voorzien.

De Raad stelt vast dat in het kader van de vorige aanvraag om een verblijfskaart te bekomen geen bewijs voorlag over het feit dat hij in een huis woonde, eigendom van de referentiepersoon. In de huidige aanvraag heeft verzoeker wel documenten voorgelegd omtrent zijn woonst in Marokko, waarover in de bestreden beslissing het volgende wordt gemotiveerd: *“‘certificat administrative’ n°167 dd. 18.01.2018 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene tot voor zijn vertrek uit Marokko op 26.05.2017 (deze exacte datum klopt niet met de gegevens van het administratief dossier van betrokkene) woonachtig was op het adres ‘(...), Tanger’; bijbehorende verklaring op eer vanwege de referentiepersoon dd. 15.01.2015; bijbehorend schrijven A(...) dd. 17.01.2018 gericht aan de echtgenoot van de referentiepersoon; bijbehorende eigendomsakte dd. 26.07.2004 op naam van de referentiepersoon en haar echtgenoot: uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene voor zijn vertrek uit Marokko woonachtig was in een eigendom van de referentiepersoon en haar echtgenoot. Echter, deze vaststelling heeft echter niet automatisch tot gevolg dat betrokkene ook onvermogen en/of ten laste was van de referentiepersoon.”* Verweerder betwist aldus niet dat verzoeker, voor zijn vertrek uit Marokko woonachtig was in een eigendom van de referentiepersoon en haar echtgenoot. Vervolgens oordeelt verweerder dat uit deze vaststelling niet automatisch volgt dat verzoeker onvermogen en/of ten laste was van de referentiepersoon. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat bij de beoordeling van het ‘ten laste zijn’ van de referentiepersoon geen rekening is gehouden met de combinatie van de maandelijkse geldstortingen en de gratis woonst.

De Raad herinnert eraan dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat *“De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, wat wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Hoewel de gemachtigde van de staatssecretaris niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door verzoekster ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).*

In de bestreden beslissing wordt tevens het volgende gemotiveerd aangaande het ten laste zijn van verzoeker: *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende, werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon en de overige gezinsleden niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat. (...)*

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

In de mate dat verweerder met de hier bovenvermelde vage motivering zou doelen op de combinatie van de elementen, merkt de Raad op dat hieruit niet kan worden afgeleid waarom het ten laste zijn in het land van herkomst, niet afdoende is aangetoond. De motivering is niet afdoende en draagkrachtig zodat een schending voorligt van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

In de nota met opmerkingen wijst verweerder erop dat op het 'certificat administrative' als beroep 'salarié' werd opgegeven waaruit blijkt dat hij weldegelijk inkomsten had en verzoeker niet kan voorhouden dat hij ten laste was van de referentiepersoon. De Raad stelt evenwel vast dat deze motivering niet voorkomt in de bestreden beslissing en voor het eerst in de nota met opmerkingen wordt aangehaald en dit aldus een *a posteriori* motivering betreft die niet vermag een onregelmatigheid in de motivering van de bestreden beslissing te herstellen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel of de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 september 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN